

[Miljøministeren]

Jeg tror, det er helt rigtigt, som alle ordførere har været inde på, at for netfiskere i de indre danske farvande er skarven et problem, men jeg synes alligevel godt, jeg vil nævne nogle tal, som Dansk Ornitologisk Forening tidligere har indsamlet, og som er blevet fremsendt til Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg. Tallene er fra maj måned i år, og mig bekendt er de tal ikke blevet imødegået fra nogen side. DOF skriver:

»De danske skarver æder ca. 14.000 t fisk om året i de danske farvande. Heraf er formentlig mindst halvdelen uden fiskerimæssig betydning. De danske fiskere fanger årligt omkring 2 mio. t fisk, hvoraf ca. 95.000 t fanges i de indre farvande. Til sammenligning kan det nævnes, at der i 1992 blev destrueret 15.500 t konsumfisk i Danmark, fordi de ikke opfyldte EF's krav.«

Det vil altså sige, at skarvproblemet svarer til måske halvdelen af den mængde konsumfisk, vi selv destruerer, fordi fangsterne ikke opfylder kravene i EF's fiskeriordning.

Endelig vil jeg minde om, at vi jo netop har diskuteret Bonnkonventionen om migrerende dyrearter. Skarven er jo en migrerende dyreart og hører ind under Bonnkonventionen, og man kunne meget vel forestille sig, at et af resultaterne fra den internationale workshop blev en regional aftale om håndtering af skarven, både beskyttelse af skarven selv og beskyttelse af omgivelserne dér, hvor der bliver for mange i et lokalt område.

Må jeg i den forbindelse sige, at på mig virker det ubehageligt, hvis vi her i Folketinget skulle til at vedtage, hvor mange der måtte være af en bestemt art i vores land, hvis man skulle fastsætte nogle grænser og sige, at regeringen var forpligtet til at gribe ind, hvis der var så og så mange gråspurve, så og så mange måger eller så og så mange svaner, eller hvis vi havde en national politik om, at nu måtte der kun være så og så mange af de forskellige arter. På mig virker det ubehageligt.

Jeg er med på at løse de konkrete lokale problemer, der er, og som vi alle er opmærksom på er der, men ikke på at fastsætte en overgrænse for, hvor mange der må være. Jeg mener, at når vi miljømæssigt kan håndtere 17 mio. svin i Danmark, kan vi vel også acceptere 35.000 eller 36.000 ynglende skarvpar.

(Kort bemærkning).

Rønholt (KF):

Jeg har bemærket, at såvel regeringspartiernes ordførere som miljøministeren lægger op til, at vi skal prøve at finde en konsensusløsning. Det siger mig noget om, at vi alle erkender, at der er et stigende problem. Det havde været rart, om man var nået til den erkendelse for et par år siden. Det er jo netop det, vores beslutningsforslag går ud på: at finde en mellem løsning.

Jeg ved godt, at der bruges udtrykket bestandstørrelse. Det er vel også det eneste udtryk i beslutningsforslaget, som støder miljøministeren. Men af hensyn til miljøet og af hensyn til erhvervsinteresserne mener jeg, vi er nødt til at sætte en vis grænse for, hvor langt skarven skal have lov til at udvikle sig.

Vi har set, hvordan man på Fyn omkring Brændegård Sø har fået et miljøproblem af dimensioner: træerne går ud, søen er død. Fyns Amt har henvendt sig for at få lov til at regulere bestanden og har fået afslag. Der er altså visse områder, hvor der er behov for at regulere.

Når hr. Hansen-Nord kommer ind på spørgsmålet om at regulere på rederne, lyder det måske lidt dramatisk, men lad mig minde om, at skarvens levetid er op til 10 år, og derfor vil en punktering af æggene i rederne i de første mange år ikke gøre noget ved problemet. Det er altså en langsom løsning. Bevares, vi har måske forskellige opfattelser af, hvor hurtigt og hvornår der skal gribes ind, og det er min opfattelse, at tidspunktet er nået.

Så vil jeg gerne henvise til en oplevelse, jeg selv havde i Sønderjylland, hvor en bundgarnsfisker inviterede mig med ud sidste år. En tilsvarende oplevelse har en partifælle til miljøministeren, fru Helen Jørgensen, haft i år, og begge har vi til pressen oplyst, at det, vi så, var chokerende. Bundgarnsfiskerens fangst var i mængder små, og de mængder, der var, var så skadede, at der reelt ikke var konsumfisk i nettet. De var arrede, de var sårede, der var fisk uden finner, og der var døde fisk. Det er ikke en bæredygtig løsning at lade det fortsætte. Lad os i fællesskab finde den konsensusløsning; men det betyder også, at der skal ske noget snart.

Peter Hansen-Nord (V):